

Inzet van actieplan: bouwen aan massabeweging die regering doet vallen

De nieuwe bijkomende besparingen en aanvallen door deze regering van rijken leiden tot nieuw sociaal verzet. De vakbondsleidingen konden na de afschaffing van de 38-urenweek en het overloen voor overuren, de aanval op de pensioenen in de publieke sector, de bijkomende taken en de uitbreiding van interimarbeid niet meer wachten tot na de sociale verkiezingen om acties aan te kondigen. Er werd een nieuw actieplan aangekondigd in opbouw naar een algemene staking op 7 oktober, de tweede verjaardag van de Thatcheriaanse regering.

De kalender van acties ziet er veelbelovend uit:

- 24 mei: betoging in vakbondsfront
- 31 mei: betoging van de openbare diensten
- 25 mei- 17 juni: thematische acties
- 20-24 juni: sensibilisering in de bedrijven
- 24 juni: algemene staking van het ABVV (en mogelijk verschillende ACV-centrales)
- 29 september: betoging in vakbondsfront
- 7 oktober: algemene staking

Deze agenda biedt een nieuwe kans om een klimaat van sociaal verzet op te bouwen. Evident zal dit uiteraard niet zijn, geen enkele krachtsverhouding wordt ons zomaar in de schoot geworpen. Strijdbare delegaties kunnen het actieplan aanwenden om collega's te informeren, te overtuigen en te mobiliseren. Personeelsvergaderingen waar de actieplannen worden voorgelegd kunnen de betrokkenheid bij de acties maximaliseren waarna een democratische beslissing kan genomen worden. Interprofessionele regionale vergaderingen met spreekrecht aan de basis kunnen mee de toon helpen zetten in de richting van een offensieve beweging die in staat is andere lagen mee op sleeptouw

te trekken, denk maar aan jongeren of aan mensen die geïsoleerder staan op hun werkvloer.

Sommigen zullen klagen dat het te snel gaat, anderen dat het niet snel genoeg gaat of geven zich op voorhand gewonnen omdat de leiding de beweging toch zal uitverkopen. Door onze strijd zelf te organiseren, onder meer via personeelsvergaderingen, en door gebruik te maken van de aangekondigde acties om onze krachten te versterken, kunnen we volgens LSP bijdragen aan het omzetten van het breed gedragen ongenoegen in een actieve beweging waarmee we de regering wegstaken.

De propaganda van de rechtse regering en haar papegaaien in de gevestigde media over 'onverantwoorde' vakbonden die 'niemand vertegenwoordigen' heeft een zekere impact, maar wordt steeds meer betwist door brede lagen. Onderzoeken geven aan dat een overgrote meerderheid van de bevolking, ook in Vlaanderen, het belang van de vakbonden erkent. Ook is de betrokkenheid bij de vakbond toegenomen, een studie van Randstad gaf aan dat 53% van de werkenden zich betrokken voelt bij de vakbond tegenover 44% bij de vorige sociale verkiezingen vier jaar geleden. In bedrijven waar zeker sociale verkiezingen zouden volgen, gaf 72% aan zeker te zullen stemmen. Dit is mee het resultaat van het actieplan eind 2014.

Het nieuwe actieplan kan verder bouwen op de lessen van het vorige plan. De actieve basis van de vakbond is verder aangegroeid, dat zagen we ook al op de verschillende betogingen waaronder die van 7 oktober vorig jaar die veel groter was dan door iedereen verwacht. Tegelijk is de regering verzwakt, het 'kibbelkabinet' vecht niet alleen tegen onze levensstandaard maar ook tegen elkaar. Het breed gedragen onge-

noegen speelde een rol in het feit dat reeds twee ministers moesten vertrekken: Galant (MR) uit de federale en Turtelboom (Open Vld) uit de Vlaamse regering. Kris Peeters (CD&V) kan zich bezwaarlijk nog voordoen als het 'sociaal gezicht' binnen de regering, zijn uitspraak dat we allemaal boven onze stand leven heeft nog meer olie op het vuur gegoten. Op de ACV-betoging van 20 april stond het protest tegen de wet-Peeters over de 45-urenweek centraal. Dit zijn elementen die het voor de vakbondsleiders moeilijker zullen maken om een op gang getrokken beweging opnieuw stil te leggen.

Peeters verklaarde dat wie staakt niet aan de onderhandelingstafel thuisloopt. Maar wat valt er aan die onderhandelingstafel nog te bekomen? De regering legt er de patronale eisen voor en eist van de vakbondsleidingen dat ze daarin meestappen. Dat zijn geen onderhandelingen, het is patronaal eenrichtingsverkeer. Uiteraard schreeuwt Peeters' opvolger bij Unizo, Karel Van Eetvelt, zijn woede tegen de aangekondigde acties uit. Deze acties vergelijken met terrorisme is echter schandelijk en compleet ongevoelig. Protest tegen een ondermijning van onze levensstandaard is een democratisch recht. Net als andere democratische waarden en normen, is ook het recht op collectieve actie afgedwongen door politieke stakingen en dit tegen de wil van het establishment in.

De inzet van de acties moet duidelijk zijn. We mogen ons niet opnieuw met een kluitje in het riet laten sturen, zoals na het actieplan van eind 2014. De beloften van resultaten door onderhandelingen werden toen niet gerealiseerd. Integendeel! De tax shift werd geen stap naar meer rechtvaardige belastingen, het werd een nieuwe aanslag op onze

koopkracht. Als we deze regering haar termijn laten uitzitten, krijgen we enkel nog meer en hardere besparingen te slikken. Het doel van ons protest moet de val van de regering zijn. Gelijk welke regering hierna komt, zal uit een ander vaatje moeten tappen. Zo'n regering zal immers met een meer zelfbewuste arbeidersklasse geconfronteerd worden.

Een beweging om de regering en het besparingsbeleid weg te staken, zal onvermijdelijk leiden tot een discussie over een politiek alternatief. Wij denken dat het potentieel voor een politiek alternatief vanuit de arbeidersbeweging groot is en pleiten voor een breed initiatief waarin al wie zich tegen het besparingsbeleid verzet een plaats vindt: zowel vakbondsmilitanten als linkse activisten waaronder uiteraard ook de electoraal groeiende PVDA/PTB. Vanuit een actieve beweging die de regering wegstaakt, kan een politieke kracht ontstaan waarvan de ambitie groter is dan die van een kleine zweeppartij die anderen naar links moet duwen. De ambitie moet het realiseren van een fundamentele breuk met het neoliberale besparingsbeleid zijn.

De regering kiest voor een confrontatiemodel met een regelrechte aanval op onze levensstandaard. De werkgevers duwen de regering verder in die richting, ze hopen nog wat extra graantjes mee te pikken zolang dit kibbelkabinet het volhoudt. Laat ons van de aangekondigde acties gebruik maken om ook onze krachten te organiseren. Wij kunnen niet rekenen op de gevestigde media, die staan aan de kant van wie hen financiert. Onze kracht bevindt zich bij ons aantal en ons potentieel om terug te vechten. Het ongenoegen omzetten in een massabeweging die de regering en het asociale beleid kan wegstaken, is de uitdaging.

BLIJF OP DE HOOGTE VAN ELKE STAP IN HET ACTIEPLAN

Online

socialisme.be biedt elke dag verslagen, analyses, reacties, voorstellen voor de strijd. Schrijf je in op de wekelijkse nieuwsbrief. Steun deze website door artikels te liken en te delen, maar ook door ons financieel te steunen.

Op papier

Maandblad 'De Linkse Socialist' brengt elke maand enkele centrale punten uit de actualiteit met onze voorstellen en standpunten. Laat de media niet over aan de rechterzijde en de grote bedrijven, versterk media vanuit de arbeidersbeweging. Neem vandaag nog een abonnement op 'De Linkse Socialist'

Tarieven voor abonnementen:

- Proef: 3 nummers voor 5 euro of 6 nummers voor 10 euro
- 12 nummers: 20 euro
- 12 nummers (steunabo): 30 / 50 euro
- Doorlopende opdracht: 2 euro per maand (steun 5/maand)
- Buitenland (Europa): 30 euro voor 12 nummers

Stort op rekeningnummer: BE 48 0013 9075 9627 van 'Socialist Press'. BIC-code: "GEBABEBB".

Tweede actieplan: weg met de regering en de besparingen

Pamflet van LSP op de syndicale meetings begin mei.

We zitten nog volop in de sociale verkiezingen. Hoe groot wordt de deelname? Welke delegatie gaat erop vooruit? Hoe zal de verhouding zijn tussen de bonden? Dat is nog grotendeels onbekend. Voor de patroons en de politici zijn onze militanten egoïsten en weten onze kandidaten niet wat er leeft op de vloer. In de massamedia worden vakbonden dag in dag uit platgebrand. Toch zijn we er sterker op geworden. Nooit eerder waren er 132.750 (!) kandidaten. Het aantal vakbondsleden is sinds 2006 met 200.000 toegenomen. 75% van de Vlaamse en 81% van de Franstalige kiezers vindt dat de vakbonden van groot belang zijn om onze sociale rechten te verdedigen. Dit enorme reservoir aan steun voor een alternatief op het neoliberale afbraakbeleid mobiliseren, wordt de inzet van het actieplan van de vakbonden.

Het actieplan dat de vakbondsleiding vandaag voorlegt, is niet min. Het kon moeilijk anders: de tussentijdse ‘vingeroefening’ van Kris Peeters is meer dan één brug te ver. Dat hij daar in een context van Panama Papers aan toevoegt dat we met zijn allen boven onze stand leven, is waanzinnig arrogant. Binnenkort staan ook de loonwet en de omkadering van het stakingsrecht op de agenda en dan moet volgens Peeters het echte snoeiwerk deze zomer nog beginnen. Het zou ons niet verbazen dat daar opnieuw een indexsprong tussen zit. Door zoveel strijd lust aangestoken, doet ook het VBO een duit in het zakje door de bescherming van de delegees te betwisten.

Staking breken heet voortaan “humanitaire missie”

Premier Michel wil ‘deze unieke coalitie aangrijpen om het DNA van de samenleving te wijzigen’. Versta: de regering gaat voor een krachtmeting. Haar houding tegenover de staking van de cipiërs toont hoever ze wil gaan. Heel het jaar door moeten gevangenen in overvolle cellen in het zicht van hun medegevangenen hun behoefte doen, maar als de cipiërs ten einde raad in staking gaan, dan stuurt de regering het leger op ‘humanitaire’ missie. Als de regering dezelfde middelen inzet tegen stakingen als tegen aanslagen, hoeft het dan te verbazen dat de patronale extremist Van Eetvelt die logica doortrekt en ons terroristen noemt?

Leger of geen leger, als we op 24 mei terug met 100.000+ in Brussel betogen, zal dat de regering dooreen schudden. Met die boodschap moeten we van hieruit vertrekken naar onze bedrijven: onze acties kunnen wel degelijk resultaat opleveren. We mogen niet wachten tot na de sociale verkiezingen, de beste verkiezingscampagne is die welke inspeelt op de actuele thema’s. Onze affiches moeten omhoog, onze pamfletten uitgedeeld, maar we moeten vooral de tijd gebruiken om met de hele militantenkern collega na collega te overtuigen om deze keer mee te doen. Waarom geen mobilisatielijst opstellen die we dag na dag aanvullen? Iedere sector, ieder bedrijf, iedere werknemer wordt door minstens één maatregel extra geraakt. We moeten hen daarop aanspreken en waar mogelijk personeelsvergaderingen organiseren. Waarom het actieplan er niet ter stemming voorleggen om de betrokkenheid te maximaliseren?

Particuliere belangen patroon 'on hold' zetten

Zal niemand naar zo'n personeelsvergadering komen? Dat weet je pas als je het geprobeerd hebt, maar zelfs al valt de aanwezigheid tegen, dan kan je er tenminste op wijzen dat je iedereen de kans geboden hebt om mee te beslissen. De patroon wil het niet? Deze krachtmeting overstijgt het bedrijf, het gaat over het behoud van onze sociale rechten en daarvoor zullen zijn particuliere belangen even moeten wijken. Je durft niet spreken voor zoveel volk? Vraag je secretaris of desnoods een ervaren delegee uit je sector als gastspreker. Je bedrijf ligt in of bij een woonwijk? Waarom de burens niet vragen om de mobilisatieaffiche aan hun raam te hangen? Maak voor 24 mei concrete afspraken, als het kan aan de ingang van het bedrijf. Neem megafoon, vlaggen, koffie en een radio mee. Zorg voor animatie aan het vertrekpunt.

Eén betoging en één staking zullen niet volstaan, daarvoor is de inzet te groot. Het ABVV heeft gelijk om nog voor de zomer uit te pakken met een 24-urenstaking op 24 juni. Zoniet dreigt de aanval op de 38-urenweek, op de overheidspensioenen en de toegenomen flexibiliteit ondergesneeuwd te worden onder nieuwe maatregelen. Zo hebben ook een aantal beroepscentrales van het ACV het begrepen. Maar het is uiteraard geen toeval dat de regering het echte snoeiwerk deze zomer plant. Ze hoopt op minder aandacht en meer toegeeflijkheid. Dat is waarom waarom de vakbonden het actieplan over de zomer tillen. We kijken ernaar uit wat de spreker ons daarover zal vertellen. De sterkte van de vakbonden zijn echter de militanten. Zij zullen het actieplan in de bedrijven en als het enigszins kan ook in de wijken errond gestalte moeten geven. Hopelijk wordt vandaag ook tijd uitgetrokken voor hun commentaar.

Een taxshift? Deze regering moet vallen!

Een actieplan dat loopt over 5 maand kan heel sterk zijn. We krijgen de nodige tijd om de collega's te bestoken met argumenten. Maar we gaan dat deze zomer toch niet afzwakken? We gaan ons toch niet opnieuw laten rollen met een taxshift die op een aanslag op onze koopkracht uitdraait? Uit het actieplan van 2014 hebben we geleerd dat deze regering niet wil matigen, dat ze enkel 'onderhandelt' over pietluttigheden. Waarom niet zeggen waar het op slaat: deze regering lanceert een politieke krachtmeting, haar ten val brengen is het enige gepaste antwoord. Een politieke staking? Niet de vakbonden, maar de regering plaatst ieder sociaal conflict op de politieke agenda. Wat is er trouwens mis met een politieke staking? Het leverde ons de 8-urendag, het algemeen stemrecht en het jaarlijks verlof op. De regering koketteert graag met 'westerse waarden', maar wil ons wel de middelen ontfangen waarmee die werden afgedwongen.

Deze regering is niet krachtig. Haar economisch beleid faalt. De Belgische economie is teruggevallen van een koppositie naar de staart van Europa. Het begrotingstekort bevindt zich opnieuw in de Europese gevarezone. De nationale schuld neemt toe ondanks de lagere rentelasten. Met Finland is ons land het enige in Europa waar de tewerkstellingsgraad terugloopt. Wat als morgen de olieprijs opnieuw stijgen? Wat als de Europese Centrale Bank haar beleid van geldcreatie en lage rentevoeten bijstelt? Wat als de Chinese economie echt wegglijdt in recessie? Wat als Cameron morgen het referendum over een Brexit verliest? Bij wie denk je dat de regering dan zal komen aankloppen? Als we deze regering ten val brengen, zal gelijk welke regering die erna

komt uit een ander vaatje moeten tappen. Ze zal immers met een meer zelfbewuste arbeidersklasse geconfronteerd worden.

Vakbonden kunnen politiek landschap hertekenen

Een beweging om de regering en de besparingen weg te staken, zal onvermijdelijk leiden tot discussie over een politiek alternatief. Gewoon terugkeren naar centrumlinkse coalities die het besparingsbeleid aan een trager ritme verderzetten, zou een enorme teleurstelling zijn. De vakbonden zijn de grootste ledenorganisaties van het land. Hun oproepen worden massaal opgevolgd. Talloze jongeren, ook niet-gesyndiceerden, proberen op hun manier de sociale strijd te versterken, in Hart Boven Hard, Nuit Debout en andere spontane mobilisaties. Een tweede actieplan mag zich niet beperken tot het stoppen van de besparingen en al evenmin tot de val van de regering, maar moet in de bedrijven, op de straat, in de wijken, de krachten bundelen waarmee we een andere politiek zullen afdwingen.

Elders in Europa dagen nieuwe linksere partijen zoals de Spaanse coalitie van IU en Podemos de sociaaldemocratie uit. Sinds Corbyn voorzitter werd, is er binnen het Britse Labour een burgeroorlog aan de gang tussen rechtse Blairisten en linkse Corbynisten. De voorcampagne van Sanders in de VS illustreert het potentieel voor een partij die volledig breekt met de politiek van Wall Street. Een breuk van de vakbonden met de traditionele 'partners' en een kordaat initiatief dat openstaat voor nieuwe sociale bewegingen, de PVDA en andere krachten van radicaal links, zou een verpletterend enthousiasme opwekken en op enkele maanden tijd het politieke landschap in ons land kunnen hertekenen. LSP wil daaraan bijdragen, tegelijk blijven opkomen voor een einde aan dit voorbijgestreefd systeem van privaat bezit en winstbejag en ijveren voor een modern democratisch socialisme met vrij gebruik van kennis en middelen ten behoeve van allen.